

027-93

SAJTÓFIGYELŐ

MAGYAR
HÍRDETOBUDAPEST, IX., ÜLLŐI ÚT 51
Telefon: 387-748, 340-7261977 APR 9
ESTI HÍRLAP

8-as

A régi bérház itt Obudán, a Fő téren, a nevezetes Postakocsi étterem meg az Állami Biztosító irodája között, éli a maga életét.

Az udvaron, ahol várakozunk — itt van „elrejtve” a könyvtár bejárata — papucsos-slafrokos aszszony klaffog a pincéhez, az emeleten edény zörög, valahol fölnevet egy kisgyerek. A kapualjból ellátni az arrébb magasodó panelépületekre. Körös-körül betonházak erdeje veszi körbe ezt az ittmaradt kis szigetét. Nyolcvanezer ember lakja be a betonerdőt.

Vajon jön-e közülük ma valaki ide verseskötetért, hogy a költészet napjára készülő riport alanyaként megkérdezhessem?

Gimnazistalányok hangos csivitelése, vihorászása tölti be az udvart a várakozás perceiben. Hónuk alatt, kezükben könyvek.

— Á, ezek nem versek — mondják illő komolytalansággal. — *Könyvtárból verset ritkábban...* Akkor, ha éppen nincs pénzünk, hogy megvegyük.

— Például?

— Amikor megjelent a *Weöres Összes*. Egy vasam sem volt éppen, de mindenáron meg kellett nézнем azokat a verseket, amiket a Kalákák énekelnek...

ÓBUDAI ÖREG KÖNYVTÁR

A verseket inkább megveszik

OLVASÓLESEN A KÖLTÉSZET NAPJA ELŐTT

Meg amihez a Fonográf írt zenét. De akkor már mást is elolvastam benne.

— Én meg *Nagy Lászlót!* A legjobban öt szerelem... *József Attila* után.

Beviharzanak a már nyitott ajtón. Szatyros öregcsékek lépkednek szép csöndben utánuk.

Az óbudai könyvtárnak — hivatalosan: a Szabó Ervin Könyvtár 8-as számú kerületi könyvtárának — *nagy múltja van*. Oriási harcok árán, 1923. szeptemberében nyílt meg a Kórház utcai iskola két tantermében, ma az alapterülete 159 négyzetméter. Az induláskor 4389 kötet volt az állománya.

— Ma 36 ezer kötetünk van — tájékoztat *Bakos Jánosné* könyvtárvezető. — Értékes gyűjteményt örözzünk a régi állományból is. Ennek a könyvtárnak már kezdetben is az átlagosnál szebb és gazdagabb gyűjteménye volt művészeti,

irodalomtudományi és magyar történelmi művekből.

Egyetlen hosszúkás terem — mindössze 100 négyzetméter — a kölcsönzőtér, hátul aprócska zug leválasztva az olvasásra, folyóiratbongészésre, tizenkét székkal. Itt szokott letelepedni *Tamkó Sírátó Károly* és *Baranyi Ferenc*, *Soós Zoltán*, *Féja Géza* is gyakori látogatója a könyvtárnak.

— *Őket, természetesen*, ezért is sokan olvassák nálunk — mondja a vezetőnő. Csaknem háromezer olvasónk van, évente 100 ezer a kötetforgalom, van olyan nap, hogy kétszáz ember is megfordul. Tagjaink fele részét harminc évesnél fiatalabbak, ez már az új lakótelep hatása. Ez az a korosztály, amely a legversigényesebb. A kötelező olvasmányokat nem számítva *Nagy László*, *Juhász Ferenc*, és mostanában *Bella István* a leggyakrabban

kölcsönzött költő nálunk. A középiskolások *Bari Károlyt* és *Fabri Pétert* is változatlan érdeklődéssel keresik.

— Én nem szeretem különösebben a verseket — mondja *Kárász Jánosné* adminisztrátor, miközben előjegyzeteti az *Üvöltés* című kötetet. — Mostanában gyakran járok ide, de válogatás nélkül olvasok.

— *Kölcsönözni?* — kérdezi vissza *Mihály János* gyermekfelügyelő, az irodalomtörténeti polc előtt válogatva. — Nem, verset nem szoltam. *Ha egy költőt megkedvelek, annak a kötetét inkább megveszem*. A versolvasás bensőséges, egészen intim, hangulati dolog. Nem programszerű. Jó, ha mindig ott vannak kéznél a kedvenceim: *Radnóti*, *József Attila*, *Fabri Péter* és *Nagy László*.

A verseskötetek polcáról ebben a meglesett órában senki nem emelt le kölcsönzésre. Belelapozok néhány kötetbe: nem, egyik sem érintetlenül tiszta. Ott van rajtuk az olvasó ember keze nyoma.

És tán az előjegyzési lista most *Dénes Zsófia* memoárkötetére a leghoszszabb. A sorbanállók — *Adyért állnak sor!*

(bé)